

Bitllet d'Aigües Bones de Montbui

Santa Margarida de Montbui

Ubicació

Comarca:	Anoia
Lloc/Adreça:	Museu de la Pell d'Igualada i Comarcal de l'Anoia (C/Dr. Joan Mercader s/n 08700 Igualada)
Emplaçament	Museu de la Pell d'Igualada i Comarcal de l'Anoia (C/Dr. Joan Mercader s/n 08700 Igualada)

Coordenades:

Latitud:	41.5747
Longitud:	1.60877
UTM Est (X):	384016
UTM Nord (Y):	4603492

Classificació

Número de fitxa	08250-154
Àmbit:	Patrimoni moble
Tipologia	Objecte
Estil / època:	Contemporani
Segle	XX
Any	1937
Estat de conservació	Bo
Protecció	Física
Accés	Fàcil
Ús actual:	Científic
Titularitat	Pública
Titular:	Museu de la Pell d'Igualada i Comarcal de l'Anoia (C/Dr. Joan Mercader s/n 08700 Igualada)

Fitxes associades:

[Nom d'Aigües Bones de Montbui](#)

Autoria de la fitxa Raquel Valdenebro Manrique

Descripció

Conjunt de dos impresos de paper. Es tracta de dos vals d'una pesseta, sense numerar, emesos pel Consell Municipal d'Aigües Bones de Montbui. A l'anvers s'aprecia un cercle gris amb un cap de bou en relleu. Les seves mides són 5 x 7 cm.

Història

L'alteració de les circumstàncies econòmiques, com a conseqüència de la guerra, afectaria en proporcions extraordinàries el ritme normal de l'activitat financera de Catalunya, que va derivar, entre altres coses, en una gran escassetat de moneda fraccionària. Aquesta escassetat s'observà ja des dels primers mesos del conflicte ja que hi hagué un intents atresorament de les monedes d'argent per part de particulars, que veien en la plata una seguretat davant la devaluació dels bens materials i la incertesa d'una guerra que es preveia llarga. Cal també assenyalar que el mateix govern contribuí a aquesta desaparició del numerari d'argent en retirar de la circulació totes les monedes que ingressaven a les seves arques, argent del qual tenien necessitat per a les compres de material a l'estranger. Aquesta situació va afectar tota la zona republicana de l'Estat Espanyol i a la totalitat del Principat de Catalunya. L'evident incapacitat del Ministeri d'Hisenda del Govern Republicà Espanyol, del que n'era titular a l'època Juan Negrín López, que pels motius que siguin no pogué complir amb la seva obligació, és a dir, dotar al territori republicà de moneda legal divisionària del Banc d'Espanya, provocà una greu pertorbació en la vida econòmica de cada dia, ja que esdevenia completament impossible poder tornar canvi o ajustar cap pagament a causa de la manca de moneda menuda. En canvi, la Conselleria d'Economia de la Generalitat de Catalunya, dirigida aquells mesos per Josep Terradellas i Joan, s'apressà a prendre una nova orientació, davant del caos que representava aquella manca de divisionari. Així, el mes de setembre de 1936 prengué la iniciativa de crear el Paper Moneda Nacional Català de curs legal a tot Catalunya, amb la mateixa consideració i poder liberatori que els bitllets del Banc d'Espanya, que fou molt ben acollit pel públic en general. Per part de la Generalitat, existí el propòsit de dotar a Catalunya de tot un sistema monetari propi que emetés paper moneda de tota l'escala de valors i es projectaren bitllets que anaven de les 1.000' - pessetes a 1 pesseta, passant per les de 25, 50, 100 i 500 pessetes de valor nominal, de les quals n'imprimiren diverses proves de colors i dissenys. Fou la persistència d'aquestes dificultats la que va originar el naixement i la proliferació d'un veritable allau de Vals i Bons particulars de baix valor intrínsec que gairebé la totalitat de comerços, botigues, entitats, sindicats, cooperatives, empreses, serveis públics de transport, etc. Es veieren obligats a crear per iniciativa pròpia per solucionar els seus problemes de canvi. Vals i bons que, naturalment, solament eren reconeguts com a tals pels particulars o corporacions que els havien creat. Així és que cada ciutadà tenia les butxaques plenes de paperetes o cartronets que l'obligaven a tornar a l'empresa que els hi havia donat si volien rescabalar el seu import i veient així anul·lada la seva llibertat comercial. Aquests vals, que adoptaren tota mena de formes i mides, eren generalment trossets de cartró amb el segell i/o signatura del qui els havia creat, amb el seu valor i raó social escrits mà o a màquina. Moltes entitats o comerços els feren imprimir, alguns força artísticament, i fins i tot estaven numerats i datats, donant-los així, un caràcter més "legal".

Bibliografia

http://www.recerques.iespana.es/documentos/paper_moneda.pdf